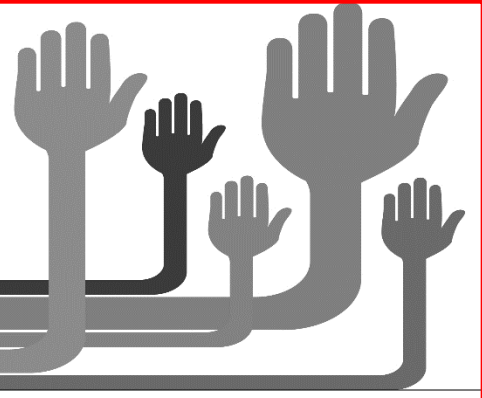

SÖZ BİZDE

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yıl: 2016-2017

Sayı: 5

Osman YALÇIN

Büşra ÖZDEN

MUTLULUK YAŞAMDA GİZLİDİR

Yaşamak sizce nedir? Bana sorulacak olursa âni, dolu dolu yaşamak, yapılan her şeyden zevk almaktır. Yenilgide bile yüzünün gülmesidir. Ailede anneye geçirilen vakit, abla ya da abiyle eğlenceli geçen zaman, babayla yapılan iştir.

Mustafa EKİCİ
MEKTUP

Bu Vatanı Canıyla Koruyan Aziz Mehmetçikler,
Siz oralarda tek başınıza bizim için nöbet tutarken biz buralarda ayağımızı uzatıp rahat rahat televizyon izliyoruz.

Biz keyfimizce yumuşacık yataklarımızda yatarken onlar, soğuk havalarda hiç de rahat olmayan ortamlarda dimdik vatani bekliyorlar.

Siz önünüze taştan yumuşak ne gelirse yerken biz önümüze gelen nimetleri beğenmememiz yapıyoruz.

Biz aydınlık ortamlarda rahatça sevdiklerimizle konuşurken, siz karanlık ve puslu gecelerde savaşıyorsunuz.

Hepinizden özür dilerim. Hakkınızı helal, gönlünüzü hoş edin. Bu vatan size emanet, bize armağan. Göğsünüz zırh, beyniniz canavar gibi olsun. Hepinizin geçmiş ve geleceklere mutlu olsun. Yüzünüz güler yüzlü olsun! Biz burada okuyup adam olalım. Bizim canımız da bu vatana feda olsun. Allah hepinizin yar ve yardımcı olsun. Ben size bu mektubu yazdım. Belki biraz yüzünüz güler de mutlu olursunuz. Hepinizi bu vatan kadar çok seviyorum. Size göndereceğimiz bu mektuplar içinizi ısıtsın. Bunlar size çay, çorba; sırtınıza gocuk, canınıza kan, tüfeğinize mermi olsun... Hepinizi çok seviyorum ve Allah'a emanet olun.

Mutlu yaşamak size neyi çağırıyor? Bana öncelikle mutluluk kelimesi yüzde oluşan tebessüm, ağlamaktan, kederlenmekten uzak bir hayatı çağırıyor. Zaten bu kelime yaşamakla birleştirildiğinde şu ân ne yaptığımız, neden zevk aldığımız, neden olumsuz etkilendiğimiz geliyor aklıma...

Neden mutsuz olur ki insan? Zaten şu dünya bizim için bir tiyatro sahnesi... İşi biten tiyatro sahnesinden ayrılıyor. Bu yüzden bu tiyatro sahnesinde hayatımızı güzelce, mutlu mutlu yaşayarak işimizi başarmalıyız. Ama bazı insanlar mutlu yaşayamıyor. Bu da bir hayat getirisi... Şiddete maruz kalanlar mı diyeyim, dışarıda yatmak zorunda kalan evsiz insanlar mı diyeyim, annesi babası olmayan masum çocuklar mı diyeyim... Zengin olup hayatını yaşayamayan, fakir olup küçük yaşta işte çalışan çocuklar mı diyeyim... İnsanların bunlara duyarsız kalmaması gerekir.

İnsan ne durumda olursa olsun yaşamına bir gülücük kondurmalı. Sizce de öyle değil mi? Sanki kulağıma birileri "Evet!" sesini fısıldıyor. Benimle aynı fikirde olmanıza sevindim. İnsan mutluluğu, hüznü, sevinci yaşamda bulur. Güzel görmeyi, insanlara güzel bakmayı öğrenir kin, nefret olmadan... Yaşam insanın kendine çizdiği bir doğrultu gibidir. Bana kalırsa bu söylediklerime göre seçim yapmalıdır insan: Ya güzelin olduğu mutlu yaşamak ya da güzelliğin olmadığı mutsuz yaşamak... Tercih sizin!

Irmak AYDOĞAN
RENKLER

Sayırsız renk var dünyada,
Sarı, kırmızı, yeşil, mor...
Renkler her yerde: ev, okul,
çarşı...
Hangi rengi ararsan var.

Renkler cıvıl cıvıl hayatta,
İnsanlar pırlıl pırlıl,
Koşup oynar çocuklar,
Renkli kırlarda.

En güzel tesellim renkler,
Kutlayın renkleri,
El ele tutuşun,
Tıpkı renkler gibi.

Renklerin ihtişamı,
İnsanlara sirayeti,
Göz alıcı renkler,
Kırmızı, mor, yeşil, sarı...

Haydi, siz de renkler gibi;
Olun çeşit çeşit,
Ama bu farklılık,
Olmasın ayrılık!

Abdülkadir ERGÜN **HAYATI ANLADIĞIM AN**

Bir gün yolda giderken bir amca ile teyze gördüm. Amca teyzeyi el arabası ile götürüyordu. Çünkü teyzenin ayakları tutmuyordu. Amcaya ne iş veren vardı ne yardım eden. Amca ile teyze ortada kalakalmıştı. Daha üstüne ev inşa edilmemiş bir inşaatta kalıyorlardı. Bazı çocuklar gelip onlarla dalga geçip gidiyorlardı. Bir tane çocuk vicdanlıydı ve her gün amcaya simit veriyordu.

-Amcacığım elimden gelen bu kadar... Olduğu kadar, olmadığı kadar; demiş.

Amca da demiş ki:

-Evladım sen bize elinden gelen kadar yardım ediyorsun ya Allah senden razı olsun, demiş.

-Amca olsun elimden geldiğini yapıyorum. Hem belki babama söylersem onun yanında çalışabilirsin, demiş.

-Sağ ol evladım, demiş ve çocuk gitmiş.

Amca ve teyze aralarında konuşmaya başlamışlar

-Sence babası çalışmama izin verir mi?

-Orasını Allah bilir bey.

Çocuk babasına sormuş:

-Babacığım inşaatta iyi kalpli bir amca ve teyze oturuyor.

Amcaya işveren yok senin yanında çalışabilir mi?

Babası kötü kalpli biriymiş.

-Hayır olamaz. Çünkü orada yaşlılar çalışamaz.

Çocuk:

-Ama neden olamaz?

-Olamaz, dedim ya bu konuyu burada kapatalım.

Çocuk ertesi gün teyze ve amcanın yanına gitmiş.

-Babam benim tesisimde yaşlı insan çalışamaz, dedi.

Yaşlı adam üzüldü. İyi peki o zaman kısmet değilmiş demek ki.

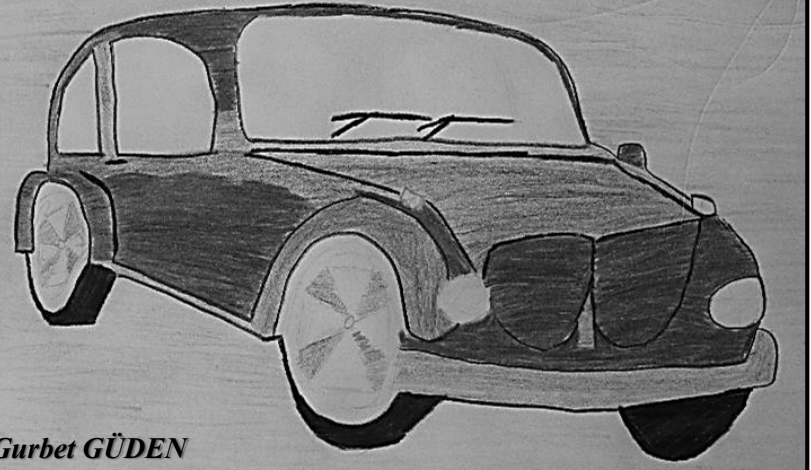
-Oğlum yarın biz buradan gidiyoruz, demişler ve gidememişler

Hırsızlar geceleyin amcanın el arabasını çalmışlar ve amcayla teyze gidememiş. Amcanın elinden bir şey gelmiyormuş. Bir kadın ve bir koca zekât vermek istiyorlarmış sonra hacca gideceklermiş. Amca ve teyzeyi görüp zekâtı onlara verip gitmişler.

Çocuğun babasının işleri kötüleşmiş eve haciz gelmiş. Teyze ve amca zengin olmuşlar. Amca bir iş kurup milyoner olmuş. Adam bir gün amcayla ve teyzenin yanına gelmiş. Bize biraz para verir misin, diye sormuş.

-Amca demiş ki:

-Sen bana iş vermedin ama ben senin yaptığın hataya düşmem. Biri sana kötülük yapsa bile -Allah için- sen ona iyilik yapmalısın, demiş. Parayı vermiş. Adam bundan sonra herkese yardım edeceğine söz verip iyi bir insan olmuş.

Gurbet GÜDEN

Beyza Nur SÖYLEMEZ **KARDEŞLİK VE HOŞGÖRÜ**

Düşmanlık, kavga ne diye,
Çık da kardeşliğini sergile,
Sev, hoşgörülü ol her zaman,
Herkes de seni sever o zaman.

Bak gör o zaman herkes kardeşçe,
Şimdi seviniyor herkes gönlünce.
Sen de çık gez herkesçe,
Herkes seni örnek alsın bence.

Baksan çevreye göreceksin hayatı,
Kimmiş gönül eğlendirmek için kavgacı,
Bu hayat kavgadan çok sevmektir,
Sevmekten de en çok sevmektir.

Sen bırak kavgayı falan,
Boş ver kardeşlik kur herkesle
Varsa hayatında yarım kalan,
Onu da halledersin hoşgörü ve kardeşlikle,

Artık herkes hoşgörülü
Herkes seviyor, seviliyor
Sen de vur kardeşlik mührünü,
Her daim mutlu geçir ömrünü...

Şükriye ŞENTÜRK **OKUMAMAK**

Hayatımızda önemli bir yere sahip olması gereken kitaplar, günümüzden elli yıl sonra değeri olmayan "şeyler" olarak kalacaktır aklımızda bence.

Çünkü şu anda bile insanlar kitapları okumuyorlar. Ellerinde, evlerinde, raflarında kitap olmasına rağmen okumak bir yana kapağı bile açılmıyor. Uzun yolculuklarda yolculuğun çabuk ve keyifli geçmesi için kitaba uzanması gereken ellerimiz telefon ya da tablette... Ankara- Çubuk arası yolculukta bile çocuğun susması için telefonda çocuğuna çizgi film seyrettiren anne, neden acaba renkli kitaplarla çocukta okuma kıvılcımı oluşturmaz ki? Çocuğun eline kumandayı hiç düşünmeden veren anne, ona uzatacağı kitapla çocukta bambaşka âlemlerin kapısını aralatabilir.

Durum böyleyken kitapların günümüzden elli yıl sonraki durumunu tahmin etmek hiç de zor değil! Ama biz okumayarak en büyük kötülüğü kendimize yapıyoruz. İnsan okuyarak gelişir. Okumayan bir insan kendini anlatamaz. Anlatamayan insan da başka yollara (!) başvurur. Dilimiz konuşamadığı zaman elimiz konuşur. Oysaki toplumun önde gelen insanları dilleriyle belli yerlere gelmişlerdir. İşte bunun için okumalıyız.

Okumak için bir sebebe de gerek yok aslında. İnsan geçmişini merak eder, okur; hayal gücünü geliştirmek ister, okur... Bu içimizde olması gereken bir "dürtü" dür.

Küçük yaşla sizlere öğüt vermek istemem. Ama okumayan bir toplum ne yazık ki! Okuma oranımız Avrupa ülkeleriyle kıyas bile edilemeyecek durumda. Kuran'ın ilk emri "Oku" iken biz okumayan, anlamayan ve nihayetinde anlatamayan bir toplum olduk...

İrem Gül ATMACA BUKET İLE ATEŞ

O gün sabah erkenden kalkan Buket, yine her zamanki gibi atı Ateş'in yanına gidecekti. Ateş, Buket'e ablasından kalan tek hediye idi. Buket'in ablası bir yıl önce ölümcül bir hastalığa tutulup vefat etmişti. Ölmeden önce Buket'e hediye etmişti Ateş'i.

Buketlerin bir çiftliği vardı. Çiftlik küçük bir sahil kasabasında olmasına rağmen oldukça büyüktü. Çiftlikte rengârenk çiçekler, çeşitli meyve ağaçları bulunurdu. Hemen her çeşit hayvan mevcuttu, fakat Buket'in gözü Ateş'ten başkasını görmezdi. Ateş'in bir de bakıcısı vardı onun her sabah yelelerini tarar ve biraz yürütürdü.

Bu sabah da aynı her sabah yaptığı gibi yelelerini tarayarak atını yürüyüşe çıkartmıştı. Buket kahvaltısını yapıp Ateş'in yanına indi. Bekçi Şener'e ben biraz Ateş ile gezeceğim, dedi ve Ateş in üstüne bindi. Cebine de biraz havuç aldı ve ilerlemeye başladı. Ateş ile Buket'in her zaman gittikleri yaşadıkları şehrin dışında gözlerden uzak güzel bir tepecik vardı. Çıktıkları tepecikten şehre bakınca sanki bütün şehir ayaklarının altında idi. Çoğu zamanlarını orada geçirirlerdi. Bugün de oraya gitmişlerdi, birkaç saat sonra dönüş yoluna çıkmadan önce Ateş'e cebindeki havuçlardan birkaç tane verdi. Yola çıktılar. Ateş her zamankinden daha yavaş ilerliyordu. Nedeni belli olmayan bir yavaşlık vardı üzerinde... Buket bir an endişelendi, eve geldiklerinde Buket hemen Bekçi Şener'e Ateş'in üzerindeki tuhaflığı anlattı. Şener hemen bir veteriner çağırdı ve Ateş'i kontrol ettirdi. Buket, Ateş'in ahırının kapısının yanında duruyordu. Bekçi Şener de Buket'i yanlarına almamıştı çünkü Buket'in Ateş'e ne kadar değer verdiğini eğer Ateş'e bir şey olursa Buket'in ne kadar üzüleceğini biliyordu. Ateş de ölümcül bir hastalığa tutulmuş olabileceğinden korkuyordu. Bunu öğrenen Buket hemen babasının yanına koştu. Babası ile bu meseleyi konuştu. Babası Ateş'i birçok veteriner götüreceğini söyledi ve ertesi sabah Ateş'i Buket ve babası hep beraber şehirdeki veterinerlere götürdüler. İlk gittikleri veteriner mutlu haberi verdi. Ateş gebeydi. Ateş'in iki tane yavrusu olacaktı Ateş ondan dolayı yavaş ilerliyormuş meğer... Bu mutlu haberi duyan Buket çok mutlu olmuştu.

Dört ay sonra Ateş doğum yaptı. İki tane yavrusu olmuştu. Buket tayların adlarını Petek ve Gümüş koymuştu. Buket, Ateş, Petek ve Gümüş böylece mutlu mesut olarak yaşamlarına devam ettiler.

Şerife TÜRK DOST KİTAPLAR

Yalnızlık herkesin değil ama benim tek ama tek sorunum. Her zaman her saniye yalnızım. Bir insan başkalarına ne zarar vermiş de bu kadar yalnız olabilir, diye soruyorum kendime her defasında. Yürüyemiyorum diye beni hep dışlıyorlar.

Ama ben de sizin gibi espri yapıp, sizinle anlaşabilirim. Ben de sizin gibi bir insanım. Neden? Niye? Bir türlü anlamış değilim. Benim suçum ne ki? Ben de isterdim sizinle basketbol, voleybol, futbol oynamayı ama Allah böyle yaratmış! Her geçen gün daha da yalnız kalıyorum. Akıp geçen yalnız günlerimde anladım ki tek dost insan değil, kitaplarla da dostluk kurulabiliyormuş. Artık ümitsizliğe yer vermiyorum. Diğer insanlar gibi benim de dostum var artık, hem de bir değil milyonlarca. Onlarla maceralara dalıp gidiyoruz onlarla seyahatlere gider oldum artık. Gerçek dostlarımı buldum. Derdimi, kederimi, üzüntümü, sevincimi paylaşacak dostlarım kitaplar... Onlarla büyüdüm onlarla hayata sınıksız tutundum. Mesela geçenlerde Pollyanna ile güzel anılar yaşadım. Pollyanna 'ya da teyzesi hep soğuk ve sert davranıyordu ama daha sonra teyzesine de sevdirdi kendini. Bunun gibi bir sayısız serüven ve anılar yaşadık. Belki kendilerini benim yerime koyamıyorlar hala insanlar... Bilemem! Herkesin mutlu olduğu yer vardır, artık benim de var. Onlar beni anlatan dostlarım. Hiç kimse bu dünyada sahipsiz değildir. Herkesin bir yoldaşı olduğunu öğrendim.

Önemli olan kiminle değil nasıl dostluk kurduğundur. Atalarımız ne demişler : "Söyle dostunu söyleyeyim sana kim olduğunu." Dostun hep iyi gün dostu değil kötü gün dostu mu onu arayın arkadaşınızda. Yine atalarımızın sözlerinden: "Dost kara günde belli olur." derler. Sonsuz arkadaş seçin, gelip geçici dostluk kurmayınız. Mutlu günler sizi gerçek arkadaşlarla bekler...

Nefise ÖZMEN UMUTTAN İBARETTİR HAYAT

Umut kelimesi, olması beklenen ya da olacağı gerçekleşeceği sanılan şey anlamına geliyor sözlükte. Fakat bu kelime bizde, sadece bu anlamda olmamalı. Çünkü umuttan ibarettir hayat... Bir olayda çevrenizdekilerin sizden bir umudu olmasa bile siz kendi içinizdeki umudu kaybetmeyin...

Dilimizde umutla ilgili birçok atasözü ve deyim vardır. Eminim herkesin aklına aynı atasözü geldi bile: Çıkmadık candan umut kesilmez. Bilmek yetmiyor, hayatımıza da uygulamak gerekiyor. Bana kalırsa bir insanın umudu kalmamışsa yaşama sevinci de kalmamıştır. Bu yüzden umudumuzu asla yitirmemeliyiz. Hiç olmayacak bir şey olsa bile içimizde bir umut olmalı ki çaba sarf edelim... Yorulmadan, çabalamadan hangi amacımıza ulaşabiliriz ki... Hayatta her olaya karşı olumlu ve umut dolu bakmalısın. Velev ki umut ettiklerin gerçekleşmese bile! Çaba harcarken bir yerde, bir hata yapmışsındır ve bazen hatanın dönüşü olmayabilir. Yaşama enerjimizi kaybetmeden, umudumuzu yitirmeden, hayata ve kendimize küsmeden başka yollar aramalıyız. Bir yolun kapanmış olması diğer yolları denememize engel değil ki... Aslında durarak kendi kendimizi sınırlandırıyoruz. Yıpratıyoruz, hayatla ve kendimizle mücadele edecek gücümüz kalmıyor.

Kurmuş bir ağaçtan fişkıran bir tomurcuk gibidir umut! O tomurcuk büyür büyür, kocaman bir ağaç oluşur. Umut sadece bir şeylerin olacağını beklemek değildir. Hayata bakış açımızdır aynı zamanda. Ayna da olabilir. Olaylara karşı tutumumuzun yansımasıdır. Umut hayatımızda bu kadar önemliyken biz niye umutsuz olalım ki... İnsanın içinde daima bir umut olmalı ve asla hayattan umudunu kesmemelidir.

Evsu Nisa KOÇ
AYRILIK

Hiç düşündün mü nedir ayrılık?
Yaşarsın o anı, bir his düşer içine;
Sana çok yakın ılık ılık,
Düşündükçe hüznlenir, gözleri oluk oluk...

Kış gelince martılar bile ayrılır denizde,
Hüznlenir, süzülürler gökyüzünde.
Bir bakarsın hatırası kalmış ayak izinde,
Ayrılığın sesi hala dolanır sesinde.

Sevdiklerinin kıymetini anlarsın göremeyince
Bakarsın arkana ince ince,
İçinde kıyametler kopmaz mı?
Bir bir yaprak misali döküldüklerinde...

Muhammed KAROL

Rojin GÖZGER
YANSIMALAR

24.10.2016

Küçük bir kızım ben. Sabah beni uykudan uyandıracak bir annem yok benim. Başıma harçlık koyup işe gidecek bir babam da yok! Benim sadece bir okulum ve yaşadığım bir yurt ve yurt arkadaşlarım var. Yalnız mıyım? Çevremde olan bunca insana rağmen yalnızım. Korkuyorum gecedem, yağmurdan ve gelecekten...

Bir gün öğretmenim sınıfa ödev verdi. Ödevin konusu aile idi. Kâğıdı önüme çektim; sustum, sustum, sustum... Bir de baktım kâğıt dolmuş gözyaşlarımdan. Katladım kâğıdı bağırama bastım.

25.10.2016

Kalktım yine erkenden. Upuzun saçlarım var benim. Taradım, biliyorum öremeyeceğim. Bekledim sanki biri dokundu bana, okşadı saçlarımı. Parmakları gezdi saçlarımın arasından. İç geçirdim baktım kimse yok. Güldüm olsun hayali bile güzel...

Mavi, küçük bir çantam; küçük kurşun kalemim beni mutlu ediyor hayallerden sonra. Dersleri bilmiyorum. İyi miyim kötü müyüm? Öğretmenim "Çok güzel dalıyorsun!" diyor. Dalıyorum biliyorum geleceğime... Kayboluyorum o dalmalarda. Çıkamıyorum içinden... Dürtüyor yanımdaki zil çaldı haydi!

26.10.2016

Bugün arkadaşım beni doğum gününe çağırdı. Gitmeyeceğim, hasta olduğumu söyleyeceğim. İstemeden de olsa yalan söylüyorum günlüğüm... Zor durumda kalınca dilim dönüveriyor. Kimse bilmesin bunu... Hediye alacak param yok ki... Annem olsaydı babamdan para alıp hediye alırdık beraber! O zaman yalan söylemek zorunda da kalmazdım. Biliyorum çok kötü bir huy yalan söylemek; ama yapamıyorum. Zamanında yanlış olduğunu söyleyen biri çıkmayınca ben de alıştım. Şimdi bilsem de bir şey fark etmiyor!

27.10.2016

Havalar soğudu. Üşütmüşüm. Geceleri çok öksürüyorum. Ayakkabım su alıyor. Uykumdan kendi sesime uyanıyorum. "Anne, anne, anne..." Kalkıyorum anne, üşüyorum anne, ağlıyorum anne... Bu soğukta senin sıcak göğsüne sarılıysaydım... Geleceğim anneciğim, babacığım yanınıza... Bu yalan değil, artık söylemeyeceğim yalanı... Bekleyin bir iyileşeyim...

31.10.2016

Sonunda kavuştuk anneciğim, babacığım! Bir yeriniz var bu dünyada. Sizi görmek beni o kadar rahatlatmış ki... Anlattım üç gündür nasıl ateşler içinde yandığımı... Kimler geldi yanıma, kimler gitti; hiçbirinden habersiz yatmışım. Ellerimi gezdirdim baştan ayağa toprağınızda... Konuştuk, dertleştik ve sözleştik. Yine geleceğim yanınıza ve asla yalan söylemeyeceğim. Evet, yoksunuz; ama bu benim için bitmişlik olmayacak. Yaşayacağım ve her zaman doğru bir insan olacağım. Sizleri seviyorum. Yanımda olmasanız da sizin de beni sevdiğinizi ve benim iyi yerlere gelmemi isteyeceğinizi biliyorum.

Nazım BOZKURT
SEN

Çeşit çeşit dersleri,
Yazamazdım harfleri,
Eğiten öğreten bizi,
Hep sensin öğretmenim

Bilgilerini bize açan,
Bilmediklerimizi anlatan,
Hep yanımızda olan,
Hep sensin öğretmenim.

Hasta olsa bile,
İlgilenir hep bizimle,
O sıcak sevgisiyle,
İyi ki varsın öğretmenim.

İMTİYAZ SAHİBİ

Cemil GÜVEN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Latife ERDEM

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Esra TÜFENKÇİ

GÖRSEL DANIŞMAN

Ceylan AYDIN

YAYIN KURULU

İbrahim YAŞI

Esra EROĞLU

Elif ÜNLÜ

Serpil KUŞÇUOĞLU

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK TÜRK TELEKOM İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Yavuz Selim Mahallesi, Vakur Sokak, NO12 06760,

Çubuk / ANKARA

3128379595